

Un libro que nos deixa sen palabras

Marta Boubeta Resille Texto

Hai moitos trazos inherentes á calidade humana, pensamentos que todos temos en diferentes estadios das nosas vidas. Como esa necesidade de fuxir, de romper con todo e reconstruírnos de cero nun sitio novo no que, en realidade, batemos coa vertixe da dúbida de se o pasado sería mellor. Como esquecer esa parte de nós que non nos gusta, ou ver que nalgún momento fomos alguén que agora non recoñecemos: o paso entre quen somos e quen nos gustaría ser. Estes saltos de tempo e de personalidade, moi ó límite, son os que lle provoca a Nuria a súa enfermidade, *McGuffin* perfecto para vertebrar “A lúa da colleita”. Esta novela de Anxos Sumai, galardoada co Premio García Barros, é moi fácil de recomendar pero moi difícil de definir. Presenta unha historia desacougante, de final duro, moi acorde coa prosa directa e sen suavizante coa que a escritora parece, ás veces, disparar palabras.

Comeza o relato cun amor de verán, unha das encantadoras relacións preadolescentes con moito de sexual e pouco de sentimento, con todo de presente e nada de futuro, que xa nos dá as primeiras pistas de que a nosa protagonista é unha persoa especial. Aquí comezaremos a camiñar con ela pola area e xa non podremos despegarnos. Volver a esa praia será un auténtico sufrimento. O lector vese engaiolado nunha voráxine de inquedanza e de incertume na que doe ler. Precisa parar, descansar, coller perspectiva, mais non pode. Como a protagonista, está atrapado na tensión do padecemento e pode máis a necesidade de seguir lendo, a esperanza de atopa-lo máis axiña posible o alivio dun *happy ending* que nunca chega. Porén, a dedicación e o mimo cos que están debuxados tódolos personaxes da historia fana moito más levadeira.

Un pode entreterse nesas amizades que chegan por sorpresa á vida dun para quedarse, nese señor mirón, no home que sempre leva a cámara colgada e nas veciñas da praia que saen da casa xa en bañador, nesas relacións (non tan) ocasionais. Retratos de persoas cotiás para nós e que para a protagonista parecen cargar sacos de segredos. Mais non está exenta dunha pequena parte que renxe: Rubén. Un personaxe que podería (debería?) ser máis relevante ó longo da historia e ó que case non se menciona ata o final, cando aparece desdebuxado. Mais como toda atracción sen remisión, non somos conscientes destes pequenos detalles ata tempo despois, co repouso. Porque esta novela ben merece ser repousada.

En conclusión, trátase dunha lectura non apta para tódolos públicos, só para os valentes. Un relato esixeente, difícil de dixerir, non axeitado para os momentos de debilidade nin para asignarlle a mesiña de noite, salvo que non nos importe que as nosas cavilacións gañen a batalla ó sono. Unha historiainxusta, ladra de tempo e sentimentos que deixa un baleiro final tan grande que impide condensala ou falar dela. Unha das más salientables dos últimos tempos. Onte preguntáronme por que recomendaba a novela. Só acertei a dicir que había moi tempo que un libro non me deixaba sen palabras.

Foto: S. Díez / E. Castro Bal

Trátase dunha lectura só para valentes. Un relato esixeente, difícil de dixerir, non axeitado para os momentos de debilidade, salvo que non nos importe que as nosas cavilacións gañen a batalla ó sono.